

Aleluia — Amin!¹

Când am citit răspunsul atât de plin de spirit la întrebarea despre Aleluia (ediția publicației cu numărul 15, pag. 212), scris de fratele nostru Steinert, care s-a stins din viață, acesta a stârnit în mine bucurie pentru această argumentație biblică. În sinea mea, m-a mișcat gândul de a continua ideea cu un alt verset din Psalmul corespunzător cu Aleluia. Dar proiectul meu nu a avansat. Fiecare încercare a eșuat din cauza diferenței de nuanță între ebraică și germană. Pe drumul spre adunarea de la Johannisplatz din Leipzig, duminică, 20 noiembrie anul trecut, mi-a venit deodată în minte cuvântul „*Amin*”. Acest cuvânt ebraic a dobândit același statut în limba germană ca și „*Aleluia*”. De aceea, comparația este mai ușoară și se poate conta mai mult pe înțelegerea lui de către cititori.

Pentru o mai bună privire de ansamblu, să reținem mai întâi:

1. Apariția cuvântului „*Amin*” în Vechiul Testament.
2. „*Amin*” în Noul Testament.
3. Sensul tainic al lui „*Amin*” cuprins în Numele lui Dumnezeu și al Capului transfigurat al Bisericii.

1. Amin în Vechiul Testament. Cuvântul apare aici de 31 de ori, conform Bibliei ebraice. „*Amin*” este folosit aproape exclusiv de oameni, atunci când acceptă un cuvânt rostit asupra lor, fie că este vorba de blestem sau binecuvântare, și acceptă împlinirea acestora. Așa a făcut femeia împotriva căreia era îndreptată formula blestemului pentru infidelitate conjugală, iar femeia a spus: „*Amin, amin!*” (Numeri 5.22). Tot poporul mărturisește dreptatea pedepsei pentru încălcarea legii cu „*Amin*” (Deuteronomul 27.15—26). Cu „*Amin*” a fost uns Solomon ca împărat. (1 Împărați 1.36)

Cu un „*Amin*”, Ieremia răspunde în numele poporului, obligându-l la credincioșie față de Legea redescoperită — de reținut, redescoperită — nu față de cea reinventată de critica modernă. (Ieremia 11.5) Din nou, Ieremia folosește solemnul „*Amin*” ca dorință ca profeția falsului profet Hanania să se îplinească: „*Amin, așa să facă DOMNUL!*” (Ieremia 28.6).

De trei ori răsună dublul „*Amin*” în Psalmii 41.13; 72.19 și 89.52. Este confirmarea plină de bucurie a laudelor aduse lui Dumnezeu și dorința ca promisiunile privind revelarea gloriei Sale să se îplinească. În Psalmul 106 (versetul 48) și, de asemenea, în repetarea acestuia (1 Cronici 16.36), adunarea răspunde cu „*Amin*” la lauda adusă lui Dumnezeu pentru călăuzirea minunată.

Cu un „*Amin*”, adunarea restaurată se angajează față de cuvântul lui Neemia. La fel face adunarea în fața Legii desfășurate; cu mâinile ridicate, ea își rostește „*Amin*”-ul și se închină înaintea lui Dumnezeu (Neemia 5.13; 8.6).

Astfel se epuizează tipurile de situații în care apare „*Amin*” în Vechiul Testament. La o examinare mai atentă reiese că „*Amin*” înseamnă un răspuns afirmativ, de aprobare. Situația nu este cu mult diferită

¹ O amintire de ziua plecării acasă a fratelui nostru de neuitat Otto Steinert.

2. în cazul „Amin”-ului din Noul Testament. La fel ca în Vechiul Testament, „Amin” apare și în Noul Testament ca încheiere a unei închinări de laudă (Matei 6.13 [traducerea lui Luther]; Romani 1.25 și alte pasaje) — ca dorință ca toate binecuvântările lui Dumnezeu ale vieții noi să se împlinescă pentru credincios (de exemplu Romani 15.33; Evrei 13.25 etc.), ca o concluzie a unei avertizări solemne cu dorința de a fi păziți de pericolul căderii (1 Ioan 5.21 [traducerea lui Luther]), mai departe ca rugăciune pentru împlinirea în curând a venirii Domnului (Apocalipsa 22.21), ca introducere la *Aleluia* cu privire la judecata definitivă asupra fiarei și la arătarea Domnului pentru sărbătoare împreună cu Biserica Sa (Apocalipsa 19.4).

Astfel, „Amin” și „Aleluia” *călătoresc* împreună cu poporul lui Dumnezeu pe meleagurile Canaanului. Răsună Aleluia în locurile de închinare și se mărturisește în semn de aprobare și bucurie față de *Dumnezeu*, rostind Aleluia spre lauda Lui. Îl auzim la promisiunile solemne și în cuvintele inimilor binecuvântătoare. (Compară și cu 1 Corinteni 14.16!)

La pragul Noului Legământ, „Amin” se desparte de prietenul său de suflet; aici umple inimile Bisericii răscumpărate, dar nu fără speranța reîntâlnirii; căci așteaptă împreună cu Biserica să se reunească cu Aleluia la a doua venire a lui Hristos. Așa se și întâmplă. Atunci „Amin” și „Aleluia” sunt cei doi stâlpi ai templului desăvârșit al Bisericii răscumpărate (compară cu Apocalipsa 5.14; 19.3,4,6). Aici, și numai aici, în desăvârșire, Aleluia este netulburat și are un sunet ceresc luminos; iar „Amin” este expresia verbală a realității mântuirii împlinite.

Aceasta ne conduce

3. la taina „Amin” cuprins în Numele lui Dumnezeu și al Domnului transfigurat din ceruri.

Am fi vinovați de superficialitate dacă nu am intra în semnificația lingvistică a cuvântului „Amin”.

„Amin” provine din rădăcina din care provin toate noțiunile despre „credință”, „fidelitate”, „încredere”, „adevăr” și „sinceritate”. Rădăcina lor comună este *fermitatea*. „Amin” este „Da”-ul ferm al realității împlinite. De aceea, Isus, Domnul nostru, este Amin-ul divin al tuturor promisiunilor lui Dumnezeu, așa cum în El este și planul neschimbător al lui Dumnezeu, pentru că în El nu există oscilare între „Da” și „Nu” (2 Corinteni 1.20). Ceea ce „Amin” voia să spună în adorarea credincioșiei neschimbătoare a lui Dumnezeu, a devenit realitate în Hristos. Ca Cel credincios, neschimbător, fără început și fără sfârșit, pentru că El este Cel etern, El, Dumnezeu, după Ființa Sa cu adevărat divină, este „Dumnezeul Amin²” (Isaia 65.16). Isus Hristos, care cuprinde și umple trecutul, prezentul și viitorul ca fiind imaginea fidelă a Tatălui, și în ceea ce privește Ființa Sa, doar în taina de nepătruns a întrupării Sale a devenit nespuse de neprețuit de aproape de noi, El este același: „Amin”-ul neschimbător. De aici se aruncă o lumină asupra folosirii frecvente a acestui cuvânt în gura Domnului nostru în general și în special în Evanghelia după Ioan.

Discursurile Sale, care poartă „Amin”-ul ca pecete, nu îl plasează la sfârșit, ci într-un mod cu totul neobișnuit la început, ca introducere. Domnul nu dorește să evidențieze cuvintele introduse cu un „Amin” („Adevărat”) ca fiind deosebit de importante sau credibile. Nicidecum! Toate cuvintele și vorbele Sale sunt, într-adevăr, credincioșie și adevăr.

² Textul ebraic folosește „Dumnezeul Amin” pentru „Dumnezeul credincioșiei” (Elberfelder).

Să ne gândim însă la puterea afirmației Sale, la caracterul supraomenesc, că Domnul vorbește și promite. „Oare este posibil”, s-a ridicat involuntar întrebarea în rândul ascultătorilor, „ca un om, și încă într-o astfel de înfățișare de rob, să împlinească aceasta?” Apoi răsună „Amin”-ul introductiv, care leagă ascultătorul de Persoana celui care vorbește, care acoperă cuvântul dat cu imuabilitatea, credințioșia și statornicia Sa, cu un cuvânt: cu „Amin”-ul Său Însuși. Frumos spune Kögel: „El acoperă Cuvântul, nu Cuvântul Îl acoperă pe El; El nu-l acoperă cu o autoritate care I-ar fi proprie în vreun fel, ci acesta Îl are pe El ca și conținut, și de aceea este ceva de neclintit, ceva ce este trăit și trebuie să fie trăit prin faptul că El este trăit.” (Dicționar de greacă nou-testamentară, ediția a 10-a, pagina 145.)

Astfel, Domnul Însuși Și-a însoțit Cuvântul adresat bisericii din Laodiceea, care se clătina și era nestatornică, cu taina Numelui Său, „Amin” (Apocalipsa 3.14).

O perspectivă mai profundă asupra semnificației cuvântului „Amin” ne-o oferă înțelegerea imaginii cuvântului și a valorii numerice a acestuia. Nu se poate intra aici în detalii cu privire la adevărurile imaginii cuvântului și ale valorilor numerice atestate în Sfânta Scriptură. Ele există, iar cine nu le vede nu poate decât să se plângă de propria orbire, dar nu să nege un fapt care s-a revelat ca un mister sacru și în lumea popoarelor. Deci, imaginea cuvântului! AMiN se descompune, conform alfabetului tainic ebraic, în trei noțiuni independente. Prima literă „A” – alef – reprezintă numele lui Dumnezeu „El” și înseamnă „Dumnezeu”. A doua literă „M” este echivalată cu cuvântul „*melekh*” și înseamnă „împărat”, iar în sfârșit, a treia literă „N” reprezintă cuvântul ebraic „*neeman*” și se citește „adevărat”, astfel încât „Amin” se citește ca o prescurtare a expresiei „Dumnezeu este Împăratul adevărat”. Să punem și să gândim această frază acolo unde se află „Amin”, și vom descoperi că aici se află un mare adevăr și o taină sfântă. Același lucru, doar într-o altă formulare, este atestat de valoarea numerică a lui „Amin”, care, conform alfabetului ebraic, are aceeași valoare ca *Iehova Adonai*, și anume suma 91, și înseamnă Domnul Atotputernic Iehova.

N. R.

Titlul original: *Halleluja -Amen!*

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 30-34, Vol. 18, Anul 1933.